

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU KRALJICE NEBANedjelja, 18 travanj 2021. [\[Multimedia\]](#)

Ne postoji kršćanstvo „na daljinu“

Draga braćo i sestre,

na ovu treću vazmenu nedjelju vraćamo se u Jeruzalem, u Dvoranu Posljednje večere. Pustimo da nas u mislima u nju povedu dvojica učenika iz Emausa koji su s velikim ganućem slušali riječi koje im je Isus uputio na putu, a zatim ga prepoznali „u lomljenju kruha“ (*Lk 24, 35*). Sada, u Dvorani Posljednje večere, uskrsli Krist se pojavljuje usred skupine učenikâ i pozdravlja ih s „Mir vama!“ (r. 36). Ali oni su prestrašeni i misle da „vide duha“, tako se kaže u Evanđelju (r. 37). Tada im Isus pokazuje rane na svome tijelu i kaže: „Pogledajte ruke moje i noge! – rane – Ta ja sam! Opipajte me“ (r. 39). I da bi ih uvjerio traži da mu daju jesti te blaguje pred njihovim zapanjenim pogledima (usp. rr. 41-42).

Ima jedan detalj ovdje, u ovom opisu. U Evanđelju se kaže da apostoli „od radosti još nisu vjerovali“. To je bila tolika radost da nisu mogli vjerovati da je stvarna. Tu je, zatim, još jedan detalj: bili su začuđeni, u čudu; začuđeni jer te susret s Bogom uvijek vodi do čuđenja: to je nešto više od oduševljenja, više od radosti, to je drugačije iskustvo. I oni su bili radosni, ali to je ona radost koja ih je navodila na pomisao: ne, ovo ne može biti istina!... To je čuđenje nad Božjom prisutnošću. Ne zaboravimo to duševno stanje, koje je bilo zaista lijepo.

Ovaj tekst iz Evanđelja karakteriziraju tri vrlo konkretna glagola koja odražavaju u stanovitom smislu naš osobni i zajednički život: *gledati*, *doticati* i *jesti*. To su tri čina koja mogu dati radost istinskog susreta sa živim Isusom.

Gledati. „Pogledajte ruke moje i noge!“ – kaže Isus. *Gledati* ne znači samo vidjeti, to je nešto više od toga, obuhvaća također htijenje, volju. Zato je to jedan od glagola ljubavi. Majka i otac gledaju svoje dijete, zaljubljeni gledaju jedno drugo, dobar liječnik pažljivo promatra pacijenta... *Gledati* je prvi korak protiv ravnodušnosti, protiv napasti okretanja glave na drugu stranu u susretu s teškoćama i trpljenjima drugih ljudi. Gledati. *Vidim li, gledam li Isusa?*

Drugi je glagol *doticati*. Pozivajući učenike da ga dotaknu kako bi se uvjerali da pred sobom nemaju neku sablast – Opipajte me! – Isus pokazuje njima i nama nam da odnos s njim i s našom braćom ne može biti odnos „na daljinu“, ne postoji kršćanstvo na daljinu, ne postoji kršćanstvo koje se zaustavlja samo na pogledu. Ljubav traži pogled i traži ujedno blizinu, traži dodir, zajednički život. Dobri Samarijanac nije samo gledao onoga čovjeka kojega je našao polumrta uz put: zaustavio se, prignuo se, vidao mu rane, posjeo ga na svoje živinče i odveo u gostinjac. Isto vrijedi i za naš odnos s Isusom: ljubiti ga znači ući u jedno zajedništvo života, u zajedništvo s njim.

I dolazimo tako do trećega glagola – *jesti*, koji dobro izražava naše čovječstvo u njegovoj najprirodnijoj potrebi, to jest u temeljnoj potrebi hraniti se da bismo preživjeli. Ali blagovanje, kad to činimo zajedno, u obitelji ili među prijateljima, postaje također izraz ljubavi, izraz zajedništva, slavljenja... Koliko se samo puta u evanđeljima prikazuje Isusa kako blaguje s drugima za stolom! I kao Uskrsli, sa svojim učenicima. Tako da je euharistijska gozba postala znak raspoznavanja kršćanske zajednice. Blagovati zajedno Kristovo tijelo – to je središte kršćanskoga života

Braćo i sestre, ovaj tekst iz Evanđelja kaže nam da Isus nije neki „duh“, nego živa Osoba, da Isus, kad nam se približi ispunjava nas radošću, tolikom radošću da je teško u nju povjerovati, ostajemo u čudu, obuzeti onim čuđenjem koje samo Božja prisutnost može dati, jer je Isus živa Osoba. Biti kršćani nije prije svega neko učenje ili duhovni ideal, to je živi odnos s njim, s Gospodinom Uskrsim: gledamo ga, dotičemo, hranimo se njime i, preobraženi njegovom ljubavlju, gledamo, dotičemo i hranimo druge kao braću i sestre. Neka nam Djeвица Marija pomogne doživjeti to milosno iskustvo.

Nakon Kraljice neba

Draga braćo i sestre,

jučer su u opatiji Casamari proglašeni blaženima Simeone Cardon i petorica drugova mučenika, cistercitski redovnici te opatije. God. 1799. godine, kada su francuski vojnici pri povlačenju iz Napulja pljačkali crkve i samostane, ti su se krotki Kristovi učenici junački hrabro odupirali sve do smrti braneći euharistiju od oskvrnuća. Neka nas njihov primjer potakne na veće zalaganje oko vjernosti Bogu kojim se može također preobraziti društvo i učiniti ga pravednijim i bratskim. Pljesak novim blaženicima!

Ovo je tužno. S velikom zabrinutošću pratim ono što se zbiva u nekim dijelovima Istočne Ukrajine gdje je posljednjih mjeseci došlo do brojnih kršenja primirja i s velikom zebnjom pratim porast vojnih aktivnosti. Živo se nadam da će se izbjeći porast napetosti i, naprotiv, poduzimati one geste koje mogu promicati uzajamno povjerenje i poticati pomirenje i mir koji su tako potrebni i toliko željeni. Neka nam svima na srcu bude i ozbiljna humanitarna situacija u kojoj se nalazi tamošnje stanovništvo, kojemu izražavam svoju blizinu i za koje vas pozivam moliti. Zdravo Marijo...

U Italiji se danas slavi Dan katoličkog sveučilišta Presvetog Srca koje već *stotinu godina* vrši dragocjenu službu obrazovanja novih naraštaja. Neka nastavi vršiti svoje obrazovno poslanje kako bi pomagalo mladim ljudima da budu protagonisti budućnosti pune nade. Od srca blagoslivljam osoblje, profesore i studente toga Katoličkog sveučilišta.

A sada srdačan pozdrav svima vama, Rimljanima i hodočasnicima, Brazilcima, Poljacima, Španjolcima..., i vidim tamo još jednu zastavu... Hvala Bogu da se možemo ponovno susretati na ovom Trgu nedjeljom i blagdanima. Reći ću vam nešto: nedostaje mi ovaj trg kad moram moliti *Angelus* u knjižnici. Sretan sam, hvala Bogu! I hvala vam na vašoj prisutnosti... Hvali djeci Bezgrješne koja su tako dobra... I svima želim ugodnu nedjelju. Molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!